

ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ «ΕΘ-ΝΕ»

Τιμή φύλλου Δρχ. 300

ΤΕΥΧΟΣ 6ον

Έν Ίωαννίνους τῇ 16 Ίουνίου 1946

Η ΝΕΑ ΕΞΟΡΜΗΣΗ

Πῆρε πιά τὴν ολοκληρωμένη τῆς μορφή ἡ καινούργια ἐξόρμησι τῶν νέων τῆς Ἡπείρου, Κέρκυρας καὶ Λευκάδας.

Ἡ ὀργάνωσι τῶν πραγματικῶν Ἑλλήνων Νέων ἡ ΕΘΝΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ἀποσπάρηκε ἀπὸ τὸν ὄγκον τῆς Κοινωνίας καὶ τράβηξε ἀποφασιστικὰ μὲ γοργώτερο καὶ σταθερό βῆμα σὲ τὴν καινούργια πο

τρίδας καὶ τῆς κοινωνίας μὲς ἀπειλοῦνται σοβαρὰ κάθε στιγμή. Εἶναι ἐκτός χρόνου καὶ τόπου ὁποῖος ἀμφιβάλλει γι' αὐτό, ἡ ἔχει ἄλλη σκοπιμότητα μιὰ τέτοια γνώμη.

Ἡ κοινωνία γιὰ τὸ καλὸ τῆς, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὴν τύχῃ τῆς, ὀφείλει νὰ κινηθῇ ἀποφασιστικὰ.

Δὲν εἶναι ἐρχεῖτ' ἡ ἀμυνα ἐναντίον τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ χρε

μὲ τοὺς σκοποὺς τῆς καὶ νὰ τὴν ζυγίζουσιν γιὰ νὰ κρίνουν τὴ σκοπιμότητα κάθε ἐκδήλωσης.

Ἄν ἔχει τέτοιες ὑποχρεώσεις ἡ κοινωνία, τότε τὸ πῶς διαλεχτοῦς τῆς κομμάτι, ΤΑ ΝΕΙΑΤΑ ἔχουν ἱερὸ καθῆκον ὅχι μόνο νὰ συμβάλουν, ἀλλὰ νὰ προπορεύθουν.

Ἀπ' αὐτὲς τίς ἐκείψεις ἐκκίνησε, πρὶν 4 μῆνες ἡ οἰκογένεια τοῦ «Εθνικοῦ Μέλλοντος» καὶ στήθηκε πρωτοπόρα στὴ νέα ἐξόρμησι τῆς Ἡπειρωτικῆς Νεολαίας.

Πόσοι δισταγμοί, πόσες δυσκολίες, πόση (θεέ μου!) παθητικότητα στὴ στάση τῶν ὑποχρεῶν μεγάλων, πόση ἀνιδροσικότητα ἀπ' τὰ ἀφελή παιδιὰ καὶ κορίτσια ὀρισμένων μπαμπάδων ποὺ ἔχουν βαθμὸ σὺν στρατῷ ἢ στὴν Ὑπηρεσία, ἡ ἔχουν μικροσκοπικὰς ἀποθηκοῦλες μὲ ὅλα τὰ ἔσθια, μὲ νεροχρόματα καὶ εἶδη μικροαλικῆς ἢ κατὰ τὴν εἰσο...

Πόσο ἐντέλειο, δύσκολο στάθηκαν γιὰ μᾶς οἱ ἀπασχολήσεις

λίγων «τρυφερῶν βλαστῶν» μὲ τὰ γυμνάσια, τὸ πιάνο, τὸ βιολί καὶ τὰ «σαλόνια κοσμικῶν κινήσεων».

Κι' ὅμως, πόση ἀγαλλίασι νοιώθουμε ἰώρα ποὺ φιάσαμε ἐκεῖ ποὺ λογαριάζαμε γιὰ πρῶτο σταθμὸ μᾶς. Εἴμαστε ὑπερήφανοι. Νοιώθουμε εὐθιδήματα τέτοια ποὺ μᾶς ἀποζημιώνουνε

ρεῖα ποὺ ὀδῶναι τοὺς ἱεροὺς σκοποὺς μᾶς.

Ἡ καλλίτερη αἰρία τῆς Ἑλληνικῆς Κοινωνίας, ἡ δικαιοσύνη τῶν ἀγῶνων τῆς φυλῆς, μᾶς καὶ ἡθικὴ καὶ πνευματικὴ διαπαιδαγώγησι τῆς νεολαίας. Νὰ τὰ κίνητρα τοῦ ἀγῶνα μᾶς στὴ νέα του φάσι.

Τὰ νῶτα τῆς Ἑλληνικῆς πα

άζονται καὶ ἐκδηλώσεις τέτοιες ποὺ θὰ μᾶς ἀπασχολήσουν κάθε στιγμή καὶ ποὺ μέσα στὰ πλαίσια τῆς πατρίδας, τῆς θρησκείας καὶ τῆς οἰκογένειας, θὰ μᾶς συμπληρώσουν τίς γνώσεις, θὰ μᾶς δώσουν τὰ μέσα νὰ ψυχάγωγηθῶμε, καὶ θὰ μᾶς δημιουργήσουν συνειδήσεις ἱκανὰς νὰ κρίνουν κάθε ἰδεολογία

"ΕΘΝΙΚΟ ΜΕΛΛΟΝ"

Υπεύθυνος: Γ. ΣΙΩΜΑΛΑΣ

Επιστολές και ἐμβάσματα στο Πρα-
κτορείον Ἐφημερίδων «ΤΣΟΥΡΝΟΥ»

ΤΟ ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΜΑΣ

Η ΣΥΜΦΙΛΙΩΣΗ

Δὲν ὑπάρχει φοβερότερο πρᾶγμα ἀπὸ τὸ νὰ παύουν οἱ ἀνθρώποι μετὰ τις λέξεις καὶ μάλιστα σὲ περιστάσεις τόσο κοίσιμες, ὅσες τὶς σημερινές.

Μία λεβούλα γίνεται ὕστερα ἀπὸ ἐσκαμμένη καὶ χυρή ἐκκίνηση τὸσο, ὅσο καὶ τὸ κορτερό μαχαίρι τοῦ πιὸ πτυγερώτερου ἐγκληματία.

Ἀλλὰ καὶ ἐκείνοι ποὺ ἀκονίζουν τὸ μαχαίρι τους πάνω σ' αὐτὴν εἶναι τάχα ἐγκληματίες;

—Κι' ἔχει τόση ἀνάγκη ὁ τόπος ἀπὸ μιὰ συμφιλίωση ποὺ τόσα καλὰ ἀποτελέσματα θὰ φέρῃ.

—Γιὰ τὸ συμφέρον τῆς Πατρίδας τοὺς δίνουμε τὸ χέρι. Πρέπει ἐπὶ τέλους νὰ λείψουν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὰ μισὰ καὶ οἱ σπαρταγμοὶ καὶ τὸ αἷμα ποὺ χύθηκε καὶ χύνεται ἀκόμα.

Αὐτὰ καὶ τόσα ἄλλα συγκινητικά σ' ἀλήθεια λόγια ἀκούει χθές μοῦλεγε

ἀκόμη καὶ ἂν ἐπρόκειτο νὰ μὴ πάρουμε σ' ὅλη τὴ ζωὴ μας οὐτε ἰδέα «μουσικῆς» ἢ Γαλλικῶν, ἢ νὰ λάβουμε μέρος σὲ «κοσμικὴ ἐκδήλωση»...

Κι' ἀφοῦ τόπαμε ὅλα τώρα προσθέτουμε καὶ κάτι ποὺ δὲν θάπρεπε ἴσως, ἀλλὰ ποὺ μᾶς πνίγει σὶν λαιμό...

—Ἐλάτε ἐσεῖς πολὺ λοχολὰ καλομαθημένα ποὺ τόσο σὰς ἀπασχολοῦν τὰ ἰδιαίτερα μαθήματα ὅχι νὰ συγκριθῆτε μετὰ μᾶς στὰ γαλλικά, στὴ μουσικὴ καὶ στὶς «ἀριστοκρατικὰ ἀσχολίες» ἀλλὰ νὰ σὰς διδάξουμε ἀπ' αὐτὰ... γιατί ἐμεῖς ποὺ λυώνουμε στὸν ἀγῶνα ποὺ εἶναι γιὰ τὸ καλὸ τοῦ δικό μας καὶ τοῦ δικό σας, βρήκαμε τὸν καιρὸ νὰ μάθουμε ἀπ' ὅλα αὐτὰ περισσότερα ἀπὸ σὰς.

Ἐν πάσει περιπτώσει καὶ τὴν ρασοτόπρωτοισαθμό ποὺ εἴμαστε, στεκόμαστε γιὰ λίγο... καὶ σὰς περιμένουμε... γιὰ τελευταία φορά... Ἀνοίξτε τὸ βῆμα σας...

—Ἐλάτε.

ΣΑΡΚΟΣ

ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΟΞΑΣ ΑΠ' ΤΗΝ ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗ
ΣΑΜΠΟΥΤΑΖ ΣΤΗΝ ΜΠΑΛΑΝΤΟΥΜΑ

Τοῦ κ. ΚΩΝΣΤ. ΣΤΑΜΑΤΑΚΗ Ἀξιόμ. Ε. Ο. Ε. Α.

Μία ἡ ὥρα, μεσημέρι 19 Αὐγούστου 1944. —Μόλις εἴχαμε τελειώσει τὴν διανομὴ συσσιτίου καποὺ σὲ μιὰ πλαγιά τοῦ Ἀδριακου, ἦρθε ἕνας ὁπλιτιστὴς φόρος καὶ μετὰ ζήτησε, Σὲ θέλει ὁ Διοικητής, μοῦ λέει. Πήγα κάπου σὲ ἀπόστασι 500 μέτρων ἀπ' τὴν θύρην ποὺ ἤμουν. Ἐκεῖ βρήκα τὸν Ἀγγλο Ἀντιστράτηγ Τόρρ ν.ς, τὸν Ἀγγλο ὑπολόγιστο Μπίλ μετὰ τὸν διερχομένον του, ποὺ λίγο ἀργότερα βρήκε οὐκ ἄνθρωπο τὸν δρόμο μεταξὺ Μπαλάντουμας—Μετσόβου, τὸν Σὺν Ὑπὸ Μαντινδάκη, τὸν λοχαγὸ Ντέτσικα,

κάποιος Κουκουός.

Τὸν ἐκύττω μετὰ ἀπορία. Δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τὴν νεύου ἐκείνη ἐμφάνιση.

Βοήσαν ἀκόμα σ' αὐτὰ μοῦ τὰ προσηθεῖν τοῦ λόγι γεμάτα κακία καὶ μίσος.

—Θύ, ἡσυχάσαμε διὰ λείπει τὸ πλάτος τῆς μαύρης ἀντίδρασης μετὰ γεχθές. Μέση λύση δὲ χωράει.

—Ἐλα ἀδελφε μου νὰ δώσουμε τὰ χέρια μας. Φθάνει πιά αὐτὸ πονεὺς τώρα γινόντας μοῦ λέει τώρα. Πῶς εἶνε καὶ ἡ τρέχα τοῦ λόγου ἄλλαξε καὶ εἶνε τοῖχα προβάτου;

Πῶς ὁ χρεῖν ἄνθρωπος ἀπὸ κακὸς δαίμονας τοῦ θανάτου μεταμορφώνεται σήμερον σὲ ἐνθεονα κήρυκα τῆς ἀγάπης;

Πῶς καὶ κόβεται τόσο γιὰ μιὰ συμφιλίωση (τόσο ἐθιμικὴ γιὰ ἄλλους καὶ τόσο ἀναγκαῖα σ' ἀλήθεια) αὐτὸς ποὺ κήρυκε διπλά μοῦ στὸ ἴδιον τῆς ἀπὸ τὴν ὥρην;

Κι' ἀκόμα χίλια ἄλλα ἐρωτήματα μοῦ βασάνιζαν τὸ νοῦ.

Ἀθελὼ μοῦ ἦσαν στὴ μνήμη μεν εἰζόντες φρικτὲς ἀκαίσιες. Κεφάλια κομμένα, βγαλμένα ὦτα, σκισμένες κοιλίες, πηγάζοντα γεμάτα πτώματα, παρυσπονδίες, ἀπάτες, ἔργα ὅλα τοῦ... μελισσιόλακτρον καὶ ἀσθηματία ἀνθρωπότητος ποὺ ἦσαν κοντὰ μοῦ καὶ μοῦ μιλοῦσε.

—Καὶ μετὰ κέντησε καὶ μετὰ ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κατάσταση ἐκείνη τῆς συμπαιδείας ποὺ εἶχα ἀρχίσῃ νὰ αἰσθάνομαι παρ' ὅλα αὐτὰ γιὰ τὸ διαλανό μου. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ ἐφημεριδοπώλη.

—Ἦσαν γεροὶ δολοφονία τοῦ Ραγοπλατάνου ἀπὸ συμμορίες τῶν ἀναρχικῶν... φωνάζει.

Γύρισα καὶ κύττω τὸ φίλο μου. Ἐνα μυστηριώδες χαμόγελο ἀνθεῖς στὰ χεῖλη του.

—Ἐλα ἀδελφε νὰ δώσουμε τὰ χέρια.

—Ποὺ δὲν τὸ ἤθελα ἀδελφε μου, ἀλλὰ εἰ νὰ σοῦ πῶ... περισσότερα θὰ πρεσβεύω τὸ μαχαίρι σου ἀπὸ τὴν «ἐκέρωση», προσφορά σου.

Γιὰ Σαμ.

τὸν Διοικητὴ τοῦ 1)12 Σὺντος Δ. Πενταζῆ, τὸν ἀπασχολητὴ Ν. Μητροκόστα καὶ τὸν Διοικητὴ τοῦ Ταγματῆς μᾶς λοχαγὸ Περίδη Γ.

Σὲ 5 λεπτὰ φεύγουμε· μοῦ λέει «ἄλλης καὶ ἐσὺ, χωρὶς τοὺς ἀνδρες, θὰ πάμε γιὰ ἀνίχνευση. Ἐκκίνησαν ἕνα, ἕνα σὲ ἀπόστασι 50—60 μέτρα.

Συμμενοί μέσα στὶς χαμηλές λευκοκαμινές, παρατηρούσαμε αὐτοὺς θὰ περνοῦσαν. Κανονίσαν τις θέσεις τῶν ὀφθόνων, πολλῶν καὶ τῶν ὀφθόνων, καὶ τὸ παρατηρητήριο, ποὺ θὰ ἦτο καὶ σταθμός Διοικήσεως. Ἦναι· τὸ δεῦτό πρὸς τὸ κέντρον τὸ 2)12 καὶ τὸ ἀριστερόν 3)12 θὰ χτυποῦσαν τὸν δρόμο. Σαμποτάζ! Ἡ μεγάλη λέξη ποὺ μᾶς ἔλασε τρεῖς, ἀπὸ τὸν καιρὸ.

Στὶς 8 ἡ ὥρα εἴμαστε ὅλοι στί: δέσεις μας. Θὰ χτυποῦσαμε μιὰ μεγάλη φάλαγγα αὐτοκινήτων· εἶχαν ξεκινήσει αὐτὲς τὶς ἡμέρες ἀπὸ τὴν Ἀθήνα 370 αὐτοκίνητα. Ἐν τὰ χτυποῦσαν τὰ Ἀγγλικά ἀεροπλάνα σὲ ὅλη τὴ διαδρομὴ θὰ τοῦς δύναντο καὶ ἐσεῖς τὸ τελευταῖον χτύπημα πρὶν φθάσουν στὰ Γιάννινα.

Στὶς 9 ἡ ὥρα, τὰ κτήματα ποὺ θὰ περνοῦσαν πέρα ἀπὸ τὸν ὁρόμο, ξεκίνησαν ἦσαν 2 διμοιρίες ἀπ' τὸ δικό μας τὸ Ταγματῆς μετὰ κεφαλῆς τοῦ ἀνδρῶν: Θ. Σκαματῆ καὶ Δημ. Μητροκόστα, 2 διμοιρίες τοῦ 2)12 Τάγματος μετὰ κεφαλῆς τὸν Ἀνδρῶν Π. Βλέσσα, καὶ μιὰ διμοιρία τοῦ 3)12 μετὰ κεφαλῆς τὸν Χρ. Γκέτσου ἀπὸ τὸ Ἀνδρῶν Χωρὶς ἐπίσημ: δέσεις τῆς δυνάμεως αὐτῆς, καὶ εἰς ἀπόστασιν τριῶν χιλιόμετρων περίπτερον βορείως τοῦ ὁρόμου Ἀγ. Σατῆρας ὁ λοχαγὸς Βραγγαλῆς μετὰ 40 ἀνδρες.

Στὶς 10 ἡ ὥρα ἦσαν ὅλοι στί: θέσεις τοῦς ἀπὸ τὴν ἀπασχολητὴν.

Πρὶν φθῶναι οἱ ἀνδρες γιὰ νὰ περάσουν πέρα ἀπ' τὸ ὁρόμο, εἶχε ἀποφασισθῇ νὰ μὴν χτυπήσουν τὰ 2—3 πρὸς τὰ αὐτοκίνητα, ἀλλὰ νὰ τ' ἀφίσουν νὰ περάσουν, γιὰ νὰ μὴν ἀντιληφθῇ περὶ τῆς φάλαγγος ἐπὶ τοῦ, καὶ εἶται νὰ φτάσῃ στὸ μέρος ποὺ εἶχε ἀποφασισθῇ τὸ χτύπημα.

Ποῦ καὶ ποὺ ἀκονίζονταν κανένα χτύπημα, σὺν φοβερῇ παραφωνίᾳ μετὰ τὴν ἀπόλυτη κατῆχη τῆς περιοχῆς.

Τὰ μῦστα μὲς προσπαθοῦσαν νὰ ἐρευνήσουν τὴν ἀπέναντι περιοχὴ τοῦ δρόμου καὶ νὰ εἰδῶμεν σὲ ὅλα τὰ μακρὰ τοῦ δρόμου πολλὰ λευκοκαμινάκια, τὸν δρόμον μας, ποὺ καὶ αὐτοὶ ἐπίσης προσπαθοῦσαν νὰ εἰδῶμεν τὸ σκοτάδι περιμένοντες τὸν ἐχθρό.

Καθόμουν σὲ ἕνα πορὸ ἀπὸ χλωρὰ κομμένα ἔλα λευκοκαμινάκια τὰς πρὸς τὸ ὄχρον τῆς Μπαλάντουμας ποὺ ἦτο ἕνα ἀπὸ τὰ φοβερότερα τοῦ ἐχθροῦ, ἐκπετόμενος ἀνὰ κατὰ ὄχρον.

(Συνέχεια σὴν 3ῃ σελίδῃ)

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗ ΣΚΛΑΒΑ ΒΟΡΕΙΟ ΗΠΕΙΡΟ

Με μεγάλη μας συγκίνηση πείραμε το χειρόγραφο αυτό που τιμίσε ένας άγνωστος αδελφός και φίλος την προσηπάθεια μας... Αναλογιζόμαστε

με φρίκη την αγωνία των σκλάβων αδελφών μας και νοιώθουμε τό μᾶς σφιγγή την καρδιά ο πόνος για την άτιμη βία.. Φρικιάζουμε ακόμη

διανόεστές την αγωνία του αδελφού μας—δοο να γράψη και να μᾶς στείλῃ το θησαυρότου που τόσο κλείνει πόνο ανείπωτο.

...Κάπου στη βιτανισμένη και μαρτυρική εκείνη γῆ που ἡ Χριστιανική κι' Ἑλληνική λαμπάδα κρατιέται και θά κρατιέται ἀσβυση...

Μέρες Πασχαλίας ἔρχονται κι' ἐκεῖ καμμιὰ κίνηση, καμμιὰ χαρὰ, καμμιὰ διάθεση Ἀθῆναις μονάχα, διώξεις, μαρτύρια και βασανισμοί, θάνατοι, κι' ἐκτελέσεις, πόνοι και δάκρυα.

Μέσα ἀπὸ ἕνα τέτοιο μαῦρο τοῦ Βορείου-Ἠπειρώτη σκλάβου περιβάλλον, ἀργὰ τὸ δειλινὸ, ἀκούσθη ἡ καμπάνα τῆς ἐκκλησίας να κτυπᾷ πένθημα. Μὰ με τοὺς λυπητεροὺς τῆς χτύπου δὲν ἐσήμαινε τὸ σβόσιμο κάποιας ψυχῆς που προστέθηκε στὸ πᾶνθεον τῶν μαρτύρων, οὐτ' ἔβρινε αὐτοὺς με τὰ δάκρυα και τοὺς πόνους τῶν πιστῶν γιὰ κάποιον δικό τους, ἀλλὰ καλοῦσε τοὺς πιστοὺς στὴν ἐκκλησία γιὰ ν' ἀκούσουν τὴν θεία λειτουργία τῶν Παθῶν τοῦ Θεανθρώπου που ὑπέφερε, σταυρώ

θηκε κι' ἀναστήθηκε γιὰ τὴν ἀπολύτρωση τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τὴν ἁμαρτία και γιὰ τὴν ἀλήθεια και τὸ δίκαιο.

"Ὅσο κι' ἂν ἦταν οἱ κτύποι τῆς συνηθισμένοι εἰς τοὺς σκλάβους αὐτὴ τῇ φορᾷ ἄλλοιως τοὺς ἐννοίωσαν, γιατί κάτι τὸ θεῖο κι' ἀνώτερο κλείνονταν μέσα τους... Χτυπᾷ ἡ καμπάνα τοῦμας.

Πόση λύπη, μελαγχολία και συγκίνηση, ἀλλὰ και πόση ὁμοιότης. "Ὅτι οἱ συνθηκες, σκοτάδι και βία, ἄδικοι και αἱμοβόροι οἱ ἄνθρωποι... Κι' ἀνάμεσα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ἀγῶν, διὰ τὴν ἀπολύτρωση, γιὰ τὴν ἐλευθερία γιὰ ὑψηλότερα ἰδανικά...

Προσέρχονται οἱ πιστοὶ στὴν ἐκκλησία, με εὐλάβεια και σεβασμὸ γιὰ νὰ ἀκούσουν τ' Ἀγία Πάθη, τὰ δεινὰ και τὰ μαρτύρια που ὑπέστη ὁ Θεάνθρωπος. Τὰ μαρτύρια που τόσο τὰ νοιώθουν, γιατί αὐτὰ εἶν' ἡ ζωὴ τους κάτω ἀπὸ τὸ ἄγριο, βάρβαρο και αἱματοβαμμένο καθεστῶς τοῦ Ἐμβέρ Χάτζια. Ἀπ' αὐτὸ που τοὺς ὑπενθυμίζει διακοῶς τὸ Πραιτώριο, τὴν δαδικασία και τὰ βασανιστήρια τοῦ Χριστοῦ μας. Πραιτώριο γι' αὐτοῦ, εἶν' ὅλο τὸ καθεστῶς. Καὶ πραιτώρια γὰ κάθε πατριώτη ὁ πόρουν και στὴν παραμυθὴ γωνία τῆς τιλοποιημένης και δυστυχῆς ἐκείνης γῆς, που τ' ἀκολουθεῖ ὁ Γολγοθᾶς. Καὶ ὅλοι γοῦθας εἶν' ὁ Καλιὰς τοῦ Ἀργυροκάστρου και τὸ Νταχάου τῆς Κρούγιας. Ἐκεῖ ὅπου ἔκανον τάδες θύματα βασανίζονται σὺν τῷ Χριστῷ και ἀργαπεθαίνουν μάστιγες τοῦ καταπιεστικοῦ... «Δημοκρατικοῦ» καθεστώτος, ἡρώες τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας και κήρυκες τῆς Ἑλληνικότητος τῆς ἀγαπημένης μας Βορείου Ἠπεί

ρου... Οἱ πνιγμένες φωνὲς τῶν πόνων ἀπὸ τὰ μαρτύρια και τῆς ἀγριότητος ἐπικαλοῦνται τὴν δικαιοσύνην τῆς λεγομένης ὁμήρων μορφωμένης, πολιτισμένης ἀνθρωπότητος.

Οἱ πένθημοι κτύποι ἀπαναλαβάνονται. Χτύποδν λυπητερά οἱ καμπάνες τῶν μικρῶν και μεγάλων ἐκκλησιῶν στὰ ἐρειπωμένα χωριά και σὲς πόλεις κατὰ τοὺς καλοὺς χριστιανοὺς, τοὺς πιστοὺς και ἀγνοὺς πατριώτες.

"Ἀλλὰ τί ἔγιναν; πῶς εἶν' οἱ πιστοὶ; Πόσο και τέτοιες φορές γίνονται περισσότερα ἀσθητὴ ἡ δυστυχία και ἡ ἀπονέκρωση που μαστίζει τὸν τόπο ἐκεῖνο. Πῶς εἶναι, τί ἔγιναν οἱ πιστοὶ; Κρυμμένοι, διωγμένοι, φυλακισμένοι, ἄλλοι στὰ μπουντρούμια και στὰ στρατόπεδα, μὰ οἱ πᾶ πολλοὶ βρίσκονται ἐκεῖ ὅπου τοὺς ἔστειλε και συνεχῶς τοὺς στέλνει ἡ αἱμοβόρα ἀνθελληνική μανία και τὸ μαχαίρι τῶν νεο-γενίταρων Ἑμβερικῶν... βρίσκονται στὰ νεκροταφεῖα...

Κι' ἡ θεία λειτουργία ἀρχίζει. Μὰ με τοὺς; Στὴν ἐκκλησία δὲν βλέπεις παρὰ γερόντους, γρηῆς και μικρὰ παιδιὰ ἀπομεινάρια τῆς νεῖ ὁτῆς που μὲ ραζώνει και ἀργαπεθαίνει σὲ μπουντρούμια και στρατόπεδα, ἀπομεινάρια τῶν νέων που ναὶ μακριὰ ἀπ' τὰ γονικά τους, μακριὰ ἀπ' τὸν τόπο που γεννήθηκαν και μεγάλωσαν, μακριὰ ἀπ' τὰ χωριά τους.

Κρυφομιλοῦν οἱ ἐκκλησιαστικοὶ και ἡ σκέψη τους πηγαινει στοὺς δικούς τους. Ἀργε, λέν και ὑψώνουνε τὰ μάτια τους ψηλά, μπροστ' κι' αὐτοὶ

(Συνέχεια στὴ σελ. 6)

(Συνέχεια ἀπ' τὴ σελ. 2)

με τὸ εἰσναγκάσμε νὰ μὴν μιλήσῃ, καθόλου, ἐργάζετο ἐν προτίᾳ και οὐδὲν, ὅταν οἱ δικαί μας θά ἦσαν ἀπασχολημένοι με τὸ ἐκκαθάρισμα τῶν γενομαυρίων και με τὴν παρὰ τὴν και τὸν θαλμὸ τῆς μάχης.

Ἡ δουλειὰ αὐτὴ εἶχε ἀνατεθεῖ στὸν ὅλον, πᾶ τὸ βγάζε πέρα; Ὅμως, ὅθι τὸ ὄχι. Βασικόλασε ἀνάμεσα ἡ πᾶ τὰ δυὸ ὄχνη τοῦ ἔχθρου, τῆς Ἀγίας Σαῖτης; τοῦ Δρίσκου και τῆς Μπαλν

Τὸ ὄχρὸ τῆς Ἀγ. Σαῖτης εἶχε τὴν μισή περιουσία δυναμὴ ἀπὸ τὸ ὄχρὸ τῆς Μπαλντούνια, τὸ ὅτι οἱ εἶχε 72 ἑσπερὸς πορὸς, που ἀποτελονθῆσαν ἀπὸ πυροβολικὰ, ἀντιαεροπορικὰ, ἀντιαρματικά ὑπερβαρὲα πολυὰ και ἀπὸ 2 ὄπλα εἰς, πλασιωμένοις ὅλοις σὺ δὲ; ὅπλα εἰς ἀπὸ 2 ὄχρους ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ ὁ γερὸ ἦτο Ταγματάρχης. Ἐπιπροσθέτως, δὲ εἶχαν σὴν διαθεσί τους και 50 σελὶ καὶ ἄλλα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΡΡΙΚΟΥ ΜΠΟΡΝΤΩ

Ο ΑΧΡΗΣΤΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ Σύνταγμα, ξεκουραζόνταν γιὰ μερικὲς μέρες ἀκόμα. Κάθε μέρα ξαναρχίζε ἡ ἴδια οἰκὴν ἡ παρέα ὅμως, τώρα, γιόταν, ὅσο παρὰ καὶ πολυαριθμότερη. Εἶχε προστεθεῖ κι' ὁ λοχίας Καναβούρης. Καὶ σιγά-σιγά, ὁ Πέτρος Μακέλας, μὲ μεγάλη του ἐκπλήξη, ξανάβρισκε πάλι τὰ σκορπισμένα δώδεκα-κεῖθε εἶδη του: γυλιό, βουρτσες, ἀρβύλλες, ζωστήρες. Κάθε βράδυ, γινόταν μυστηριώδεις ἀλλαγές. Ὅταν ξεκίνησαν γιὰ τὸν τομέα τους, εἶχε ξανάβρει ὅλα τὰ εἶδη του, ὅπως τοῦ ἰάδωσαν ὅταν εἶχε ἔρθει.

Μπήκαν στὰ χαρακώματα. Στὸ ἀμπρι-σηλιά ὅπου κατέβηκε, ὅταν ἀπὸ τὴν ὑψηλοῦς πύλινος κά-νει σὰ σκοπός, ὁ Πέτρος Μακέλας, ἔβγαλε τὸ αἰλάνδιό του. Προσπαθοῦσε νὰ παίξῃ πολὺ ἡσυχα, γιὰ νὰ μὴ ξυπνήσῃ τοὺς κοιμισμένους. Ἐνα κεοὶ ἔλυσε σὲ κάποια γωνιά. Σιγά-σιγά, ὅλοι οἱ κοιμισμένοι ἀνασηκώθηκαν στὰ κρεβάτια τους κι' ἀκούμπησαν στοὺς ἀγκῶνες τους. Ὁ Πέτρος Μακέλας, σὰν τοὺς εἶδε ποὺ ξυπνήσαν, σὴν πασεῖ.

Ὅμως ὁ Πατρίκης, ποὺ ἦταν κι' αὐτὸς ἐκεῖ, διπλωμένος σὰ λύκος ντουφεκιού, γιὰτὶ δὲν περὶ σενε πολὺς χώρος γιὰ τὸ ἀιελειώτο σῶμα του, ζήτησε νὰ συνεχιστῇ ἡ μουσικὴ καὶ γυρλίισμοι ἐπεδοκίμασαν ἀπὸ τὰ κρεβάτια. Μὰ μόλις ὁ μουσικός, εἶχε ξαναρχίσει, τὸ ἀντισκηνο ποὺ ἔφραζε τὴν εἰσοδο τοῦ ἀμπρι, ἀνασηκώθηκε. Κι' ἀπὸ τὴ σκάλα, κατέβηκε μὴ θυμωμένη φωνή, ποὺ ἀναπηδοῦσε σὰν τόπι σὲ κάθε σκαλοπάτι:

— Ἐχουμε καὶ μπάντες, τώρα! Κάντε μου τὴ χάρη νὰ σωπάσετε, ἔσεῖς ἐκεῖ μέσα!

Ὁ Ἀνθυπασιότης, ἔκανε τὴν περιπολία του.

Ὁ Πέτρος Μακέλας, ἔκρυψε τὸ μικρὸ του φλάουτο.

— Ἐρεῖς νὰ τραγουδάς; ρώτησε ὁ Πατρίκης.

— Αἴγιο.

— Ἐ, τότε, τραγουδά μας τίποτα.

Σὲ χαμηλὴ φωνὴ τραγούδησε

παλὰ τραγούδι, ποὺ πότε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς φαντάρους, πότε ὁ ἄλλος τὰ ξαναθυμόταν: κατόπι, ἄλλους, ποὺ καίνας τους δὲν εἶχε ἀκούσει ἴσαμε τότε. Ἡ φωνὴ του, ἦταν ἀπὸ κείνες, ποὺ, χωρὶς νὰ εἶναι δυνατές, εἶναι γεμάτες συγκίνηση καὶ πάθος, πλούσιες ἀπὸ τίς ἀνθρώπινες στροφές καὶ τοὺς ἀνθρώπινους πόθους, καὶ ποὺ ρέουν μαλακὰ, σὰν τρεχούμενο νερό, ποὺ καθρεφτίζει τίς γυρλίες, ὅχιες τῆς ζωῆς. Ὁ καθένας ἀπὸ τοὺς ἀκροατές τους, τὴν ἀκούγες μέσα του, καὶ ξεκοῦσε τὴν τραγουδιστή. Κι' ἦταν γι' αὐτόν, σὰ νὰ περνοῦσε μαζὴ μὲ τὸ νερό ποὺ ἔτρεχε, τὸ ἴδιο του τὸ παρελθόν. — Νὰ!.. Ἐκεῖ, εἶναι τὸ σπῆτι!.. Ἐδῶ, νάτῃ καὶ ἡ γυναῖκά, νὰ καὶ τὰ παιδιὰ!.. Νὰ κι' ὅλη μας ἡ λύπη!.. Ὅμως, πόσο γλυκεῖα καὶ ἑλαφρομένη! Δὲ μᾶς βραίνει πιὰ, καθὼς ὁ γυλιός, σὴν πλάτη. Τοῦναντίον, σὰ νάσαι, αὐτὴ τώρα ποὺ μᾶς στηρίζει. Εἴμαστε τόσο καλά μαζὴ της. Μᾶς χαίρει καὶ μᾶς χαμογελά. Γιὰτὶ, σιαμαήσες; Τραγουδα ἀκόμα. Ὅταν σταματᾷς, εἴμαστε ἐδῶ. Ὅταν τραγουδάς, δὲν ἔβρουμε πιὰ ποὺ εἴμαστε, ὅχι ὅμως, σίγουρα, σ' αὐτὸ τὸ ἀμπρι-σηλιά, τὸ γεμάτο ποντίκια καὶ σαπισμένο

ἄχυρο. Ὅταν ἐκτελοῦσε ὑπηρεσίαν, καὶ σὲ ἀνιχνώσῃς ὁ Πέτρος Μακέλας, παίρνει μὲ τ' αὐτὸ του ὅλους τοὺς ἤχους. Δὲν εἶχε κανένα διαμίστημα τοῦ πυροβολικοῦ, ἀπὸ τὰ βαρὺ, ἴσαμε τὰ μηχανήματα χαρὰ κώλο. Εἶχερε ὅμως τίς νότες τῆς ἐκπυροκρότησης τους, τοῦ σφυριγματῶς τους, τῆς ἐκρηγῆς τους. Οἱ συναδελφοί, ἀναλάμβαναν νὰ τὰ ἀναγνωρίζουν σὲ πέρασμά τους, γιὰτὶ ἀναπνευστοῦσαν γι' αὐτοὺς τὴν ἐνορχήστρωση τῆς μάχης. Ὅμως ἡ δική του ἡ μάχη, εἶχε ὅλες τίς προτιμήσεις τους.

Ἡ ὥρα τῆς ἀνικατάστασης τοῦ Συντάγματος ἔφτασε.

— Δὲς μου τὸ γυλιό σου, τοῦ εἶπε ὁ Πατρίκης: σὺ ἡνάνει ὁ κόπος τῆς παρείς ποὺ νὰ κάνουμε. Καὶ μάλιστα, καθὼς ὁ Πέτρος Μακέλας ἰσχυρίζετο μέσα σὲς τοῦτες τῶν ὀβιδων, ἡ κολλοῦσε μέσα σὲν πηλό, ὁ γίγας, τὸν ἐπιανε ἀπὸ τὸ μπράτσο καὶ τὸν κρατοῦσε σὲν κατευθυντήριο δρόμο τους.

Στὰ χωρὰ στὰ ὁποῖα τὸ Σύνταγμα ἔκανε ἐπιστὰθμεια, οἱ στρατιῶτες τῆς ἐνωμοτίας ψάχναν στὰ σπῆτια. Ἐνὰς ἔφεραν σὲν Πατρίο Μακα ἕνα ἀκκορντεόν, ὁ ἄλλος ἕνα βιολί. (Ἀκολουθεῖ)

ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Τοῦ κόσμου θέλεις νάβρης τὴν ἀρχὴ πασχίζοντας τὸ «κάτι» νὰ γνωρίσης ποὺ ἔπλασέ τον; ἢ ματιὰ ἀπλὴ σὲν τόση του ἀρμονία, θές νὰ ρίξης;

Τὸ ἄπειρο σὰν ψάχνεις, μὴ ζητᾷς νὰ βρῇς γωνία γιὰ νὰ πατήσης. Καὶ σὰν τὴ βρῇς νὰ πῇς δι πατάς καὶ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου νὰ μᾶς δείξης;

Μὰ... μὴν πετᾷς σὲν ἄπειρο μὴλα μὲ τὰ φτερά τοῦ νοῦ μὴν ἀρμενίζεις. Ἐλα κατέβα ἐδῶ στὰ χαμηλὰ κι' ἂν θές ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ἀρχίζεις...

Γ. Κ. Σιωμάλας

Ἰωάννινα τῇ 28—5—46

ΟΜΑΔΕΣ ΠΡΩΤΟΠΟΡΕΙΑΣ

Στην Α' Πανεπιστημιακή Συνέλευση της ΕΘ—ΝΕ, ύστερα από εισήγηση του Προέδρου της Αντιπροσωπευτικής Γιαννίνων, πάρθηκε ομόφωνα η απόφαση να συγκροτηθούν και ιδιαίτερα τμήματα νέων της ΕΘ—ΝΕ, που θα παίρνουν συμμεντικές πρωτοβουλίες και θα τις κτελούν για το καλό της νέας γενιάς και της Κοινωνίας. Στις όμοδες αυτές δοθήκε το όνομα «Πρωτοπορεία» ακές «Ομάδες».

Οι κύριοι λόγοι κι' οι βασικές αιτίες, που ώδηγησαν σ' αυτή την απόφαση είναι, ότι ο τωρινός νέος δε μπορεί να εργαστεί, να δουλέψει αποτελεσματικά, αν δεν του δοθεί ελεύθερο και μεγάλο πεδίο δράσης. Είναι σάν ν' αφίνης το νέο να τρέξει μέσα σε μιάν ανοιχτή πεδιάδα με πλατύ ορίζοντα, που στο βάθος νάχη λόφους πολλούς—τόν ένα ψηλότερο και πιο δυσκολάνεβαστο από τόν άλλο και που να καυχήγουν σε θεόρατα βουνά, που οι κορφές τους να χάνονται σ' άσπασμένα και στο άπέραντο γαλάζιο τ' ουρανού—και να τόν παρακολουθής βοηθώντας τον ποικιλότροπα στο δημιουργικό ανέβαση του. Έπιτα ή άτοψη τούτη καθιερώθηκε από την ΕΘ—ΝΕ Γιαννίνων μπισωότερα κι' έδωσε μέχρι σήμερα άριστα, άριστα και πρωτότυπα, αποτελέσματα.

Η Πρωτοπορεία ή «Ομάδα», άνεξάρτητη από κάθε τομέα, θα δείχνει το δρόμο, που πρέπει ν' ακολουθηί ή σημερινή νεολαία στην άδιάκοπη και σκληρή πορεία της προς τα έμπρός.

Νέοι με φλογερή πίστη κι' άτρίανταξη άφοσίωση στους έθνικοκοινωνικούς σκοπούς και τις προοδευτικές γραμμές της ΕΘ—ΝΕ, με θεωρημένη την αγωνιστική διάθεση, για την άναστήλωση της Πατρίδας και για το καλό της νιότης, θα την αποτελούν. Σ' αυτούς θα δίνεται κάθε δυνατότητα και κάθε μέσο, που θα διαθέτει ή Οργάνωση, για την έφαρμογή και την έκτέλεση οποιασδήποτε σκέψης ή έμπνευσης τους.

Η Πρωτοπορεία ή «Ομάδα» άποτελεί τη στέρεη βάση και την άμετρησία, που έχει όλα τα απαραίτητα εφόδια και πλεονεκτήματα, άπ'

όπου θα ξεκινούν και, με το χρόνο, θα ξελλίσσονται και θ' αναπτύσσονται τα καινούργια ταλέντα της νέας Ελληνικής γενιάς.

Έτσι ή ΕΘ—ΝΕ γράφει στο ένεργητικό της: μιά άκμή τεράστια έπιτυχία, πραγματοποιώντας έναν άπό τους βασικούς της σκοπούς, να βοηθήσει τόν Έλληνα νέο στην ήθικοπνευματική άνύψωσή του.

Συμμαχητές, άς πάρουμε τη θέση που μας ταίριαζει, μέσα σε τούτη την καινούργια «Ομάδα» κι' άς προσπαθήσουμε ό ένας να ξεπεράσει τόν άλλο, στόν έθνευτικό κι' ώραιο άγώνα, για το Καλό, την Πρόοδο και τόν Πολιτισμό.

Βύρων Βαρζώκας

Ο ΠΟΝΟΣ

Άκου, αν θέλεις, μιά ψυχή που (κλαίει.
Ο πόνος της είναι μεγάλος.
Και μη νομής πως άρέντης (πίδ τρανός
είν' αίσιος, που δε ξέρεις, άλλος.

Άλυσσάται ό Πόνος και στάζουν (ζουν
πηχτό και μαύρο αίμα οι αόρτες (κες,
κι' είν' πέλιο με φουρτούνα δυ (νατή,
που πνέγει τις ψυχές μας, βάφ (κες.

Β. Τυμφαίης

—ΤΟ ΠΕΡΙΣΚΟΠΙΟ ΜΑΣ—

Αν έχουμε λόγους να ευχαριστήσουμε τους φίλους μας που με τόση άει έπαινη έμπιστοσύνη δέχτηκαν τη διμνη διακοπή μας χωρίς να διαμαρτυρηθούν ή να εκφράσουν κακή σκέψη για τις όποχρεώσεις που είχαμε ανάλαβει άπέναντί τους, τών όποιών την εκπλήρωση άναγκαστήκαμε ν' άναστήσουμε παρά τις άπεγνωσμένες προσπάθειές μας.

Και οι φίλοι μας και μες θα ικανοποιηθούμε άπόλυτα με τη συνέχιση της γόνιμης πορείας του περιοδικού.

Τό «Εθνικό Μέλλον» συνεχίζει το δρόμο του στην πρωτοπορεία της και

νούργιας έξόρμησης της «Ηπειρωτικής Νεολαίας. Οι φίλοι μας θα έχουν πολλές ευκαιρίες να χαρούν, και όσοι δέν βλέπουν με καλό μάτι τό κίνημά μας θα άπογοητεύονται σιγά σιγά.

Η σκηνή στο «Ιδιαίτερο Γραφείο» κάποιου τρυφερού βλαστού. Τό παιδί κάθεται και είναι βυθισμένο σε μελαγχολικές σκέψεις...

Χτες είχε κατάκεραυνώσει τούς μη «Ζαντίλ» συμμαθητές τού αναλύοντας τό πλούσιο πρόγραμμα της προκηνητικής μόρφωσης που τού έχει έξασφαλίσει ό μπαμπάς...

Αλλά σήμερα αυτή ή διαβολικά γεβα όόν είχε ποκάσσει και όκαθηγητής άνάξιος νάέκτιμή ή τέγκα ταγή τού καθηνός, τού είχε βάλει κακό βαθμό... Και νά σκατεται κανείς ότι ό συμμαθητής του Π. ό τόςό ταπεινός, είχε πάρει άριστα...

Κάθονται οι δύο γέροντες και τά λένε... πίνοντας τόν καφέ τους. Και λέει ό Θεμιστοχλής, στο Γιώργη.

—Αν έρχόσουν και συ στόν συνδυασμό μας θα είχαμε περισσότερα ν' άπαιτησου με άπ' αυτός που μάς καλούν να συνδράμουν με τό Πανδημοκρατικό κίνημα...

Ο Γιώργης κινεί την κεφαλή μελαγχολικά χωρίς ν' άπαντά...

Ο Θέμος τόν συμβουλεύει:

Μιά κι' έμεινές άνεργός δέν πάς να ζητήσης έπίδοτο στη Κεντρική Διοίκηση της ΕΠΟΝ...

—Είμαι γέρος, λέγει ό Γιώργης.

—Ο Γιωργάλας σε περνάει κάτω μήνες κι' όμοι, είναι ό πρώτος Έπονίτης της «Ελπίδας».

«Υατρί» άν' τά μέτρα της Κυβέρνησης για την έπιβολή της τάξης θ' άρ

χίση να «βρωμάη μπαρούτι για τούς άφανετες καπετάνιους (τοδ γαντιού) τών συμμοριών τού Κουκουέ.

Κι' έτσι φαίνεται ό τι θα ζητήσουν ό

λοι φύλλο πορείας άπ' τη Κεντρική «Επιτροπή για νά πάνε για μπάνια στη πραγματική πατρίδα τους.

Φίλε έσύ που διαβάεις τις γραμμές αυτές, αν είσαι κουκουέ δίνε του, δέν σε χωράει ό τόπος.

—Άρουν τό σφυροδρέκάνό σου και ποριπάται, γιατί σάς μισήσαν.

ΜΕΓΑΛΗ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΗ ΒΟΡ. ΗΠΕΙΡΟ

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΘ-ΝΕ

(Συνέχεια απ' τη σελ. 3)

ν' ανάψουν ένα κεράκι στο Χριστούλη τους; και συνεχίζουν την προσευχή τους προς Αυτόν και γι' αυτούς να τους παρηγορη, να τους βοηθή και να τους σώσει από το μαρτύριο τους.

Οι ψάλτες συνεχίζουν, μα ή φωνή τους είναι χαμηλή και διακόπτεται από την συγκίνηση και τα δάκρυα που νοιώθουν να βρέχουν τα μάτια τους γιατί βλέπουν την έκκλησία σχεδόν άδεια. Κενές αι θέσεις των δικών τους, κενές οι θέσεις των συμπατριωτών τους. Με θρησκευτική ευλάβεια και κατανύξη ακούνε οι πιστοί την λειτουργία των παθών, κι' απ' τα "για Πάθναγιλουν την παρηγοριά, το θάρρος, πίστη και δύναμη.

Έρχεται ή ώρα που ο Έσταυρωμένος ανέκαθεν κατά συνήθειαν περιφέρεται στην πόλι. Σιγά-σιγά βγάζουν από την έκκλησία ο γέρο Παπᾶς κι' οι ψάλτες με τη μικρή ακολουθία. Κόν τα στην πόρτα και από ένα στα σίδι ακούεται μία κουρασμένη γεροντική φωνή που λέει «Παπᾶ μου δεξιά περᾶστε κι' από τό νεκροταφείο ἐκεῖ εἶν' ἡ σκέψη μας». Κι' ο γέρο παπᾶς ἀπαντᾷ ψιθυρίζοντας κάτι γιὰ νὰ μὴν τὸν ἀκούσουν οἱ ΣΙΟΚΗ-ΔΕΣ φρουροί. Φθάνουν σὸ νεκροταφείο. Μὲ πόνο καὶ θλίψη ἀντικρύζουν τὸν χώρο αὐτὸ καὶ τοὺς σταυροὺς ποὺ τὸν γεμίζουν, τὰ βλέμματά τους σταματοῦν κάπου. Εἶναι μιά σειρά ἀπὸ ξύλινους σταυροὺς—μισοκατεστραμμένους ἀπὸ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου γιὰτὶ εἰ βάβαροι δὲν τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ τοὺς σιολίσουν. "Ολοὶ στὴ γραμμὴ «75» παρατεταγμένοι, σημειώνει ὁ καθένας τοὺς κ' ἕναν τάφο γενναίου παλληκανιοῦ ποὺ μαζί μὲ τόσα ἄλλα στὸν ἐνδοξὸ πόλεμο τοῦ 1940 ἔπεσαν ἀγωνιζόμενοι ὑπὲρ πίστεως καὶ πατρίδος καὶ ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑποδούλων ἀδελφῶν. Σταματᾷ ὁ Παπᾶς μὲ τὴν ἀκολουθία καὶ κάνει δέηση ὑπὲρ ἀναπαύσεως

τῶν ψυχῶν τῶν. "Ο κόσμος δλοῖ τους δὲν μποροῦν νὰ κρατηθοῦν, συγκινοῦνται, δακρύζουν. Οἱ περισσότεροι κλαῖνε. Μόλις κατορθώνουν νὰ φύγουν, καμμιὰ δεκαριά ΣΙΟΚΗΔΕ—ξένοι φαίνεται—πλησιάζουν ἕνα γέρο—λεβεντόγερο ὅμως—καὶ τὸν ρωτοῦν «γιατὶ κάθισαν τόσο ἐκεῖ, γιατί ἡ μεγάλη τιμὴ σ' ἐκείνους τοὺς σταυροὺς; δὲν εἶναι σὰν τοὺς ἄλλους; ΟΧΙ τοὺς ἀπαγτᾷ ὁ γέρος. Κεῖνοι οἱ σταυροὶ εἶναι τῶν τάφων τῶν τιμμένων παλληκανιῶν τῆς Μεγάλης καὶ νικητρίας Ἑλλάδος ποὺ ἔδωσαν τὴν ζωὴ τους πολεμώντας τοὺς καταχτητὲς Ἰταλοὺς καὶ σὰς τοὺς Ἀλβανοὺς τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1940 διὰ νὰ σῶν με τοὺς φασίστες πολεμοῦσατε μὲ μῖσος καὶ βαρβαρότητα νὰ τοὺς ὑποδουλώσετε. Δὲν ἔχουν ἐδώ τις μανάδες καὶ τις ἀδελφές γυναικες καὶ τὰ παιδιά τους γιὰ νὰ τοὺς ρίξουν τρισάγιο, τοὺς ἀλησμόνησαν...καὶ γι' αὐτὸ ἐμεῖς ἔχομε τὴν θέση τους νὰ τοὺς ἐνθυμηθοῦμε» Οἱ σιόκηδες ὅμως ἀγριεμένοι λέγουν σὸ γέρο: «Γέρο εἶναι ἀντιδραστικός καὶ φασίστας, εἰοιμάσου νὰ πᾶς νὰ βοηθῇ τοὺς ἄλλους, κι' ἕνας τὸν ἔδεσε μὲ τὰ σίδερα...Μαζὺ μὲ τὸν Ἐσταυρωμένο ποὺ γύριζε στὴν ἐκκλησία, ὁ γέρος ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά παίρνει τὸν μαρτυρικὸ ἑρῶμα τοῦ νέου Γολγοθᾶ, σὰ κάτι τὸ ἀπλό καὶ πολὺ συνηθισμένο στὴν ζωὴ τῶν σκλάβων ἀδελφῶν μας.

Κι' ὁ λεβεντόγερος εἶν' κι' αὐτὸς πιστὸς ὁπαδὸς τοῦ Χριστοῦ, μα καὶ τῆς Ἑλληνικῆς Ἰδέας. Τοῦ Χριστοῦ ποὺ ὑπόφερα καὶ σταυρώθηκε γιὰ τὴν ἀπολύτρωση καὶ τὴν ἐπικράτηση τοῦ δικαίου καὶ τῆς Ἐλευθερίας. "Ετσι κι' αὐτὸς μαζί τόσους ἄλλους προσφέρντας τοὺς ἑαυτοὺς τους θυσία γιὰ ὅτι ὕψηλόν, ἀνθρώπινόν καὶ ἐθνικὸν ἐβάδισε μὲ τὴν ἀκράδαντὴ πεποίθηση διὰ τὰ μαρτύρια καὶ ἡ Σταύρωση γρηγόρα θὰ φέρουν τὴν Ἀνάσταση τῆς

Στῆς ἰδέας τὸ σίβο. Ἐμπρός!
Ἑθνικὴ Νεολαία ἀγωνίσου.
Στάσου φράχτης καὶ πᾶντα φρουρός,
νὰ φυλάξης τὴν ἐνδοξὴ γῆ σου.

Ἀπ' αὐτοὺς ποὺ νὰ σβύσουν ζητοῦν
τῆς γενιᾶς τὴν χρυσοῦ ἱστορία,
καὶ σ' ἐχθρῶν ἀρχαῖα ἱεροπόρτον
τῶν προγόνων τὴν Ἁγία θυσία

Πάντα μπρός!
Τῆς ἰδέας ψηλά τὴ λαμπράδα.
Κάθε βῆμα κι' ἀγῶνας σελήρος.
Γιὰ τὴ Νέα Ἑλλάδα.

Πάντα μπρός!
Κοινωνία καινοτομία γενιέται
ποῦχει θέση σ' αὐτὴ κι' ὁ μικρός.
Κι' ὁ τρανὸς δὲν μοιεῖται.

Ὁ ἰδοῦντας τὸ πνεῦμα οἱ θυσίαι
θεμελιώνουν τὴς νέας ἀξίαι
ποῦν' ἡ πίστις τῆς Νέας Γενιᾶς

Ἡ Ἑλλάδα μ' ἀνέπνευσε φῶς
τῆς τιμῆς τὴν πορεία φωτίζει
πᾶς τὸ δρόμο ποὺ θελ' ὁ σκοπός.
Νὰ γίνῃ καὶ ἡ αὐτοῦλα ροδίσι.

Τὴν πατρίδα νὰ χτίσῃς τρανὴ
σεβαστὴ σὲ ἐχθροὺς καὶ σὲ φίλους.
Ἡ γνωστὴ σου τῆς δόξης φωνή,
Σὲ κολεῖ γ' ἀναστήσης τοὺς θούλους.
Α. ΣΑΡ. Γ. ΣΙΩΜ.

ΟΙ ΑΝΔΡΕΣ ΠΟΥ ΑΝΑΛΑΒΑΝ ΤΗΝ ΓΙΜΗΝ ΔΑ ΔΙΟΙ ΚΙΗΣΟΥΝ ΤΗΝ ΗΠΕΙΡΟΝ

Τὸ «Ἑθνικὸ Μέλλον» θεωρεῖ καθήκον του νὰ ἐκφράσῃ τὴ χαρὰ τῆς Ἡπειρωτικῆς Νεολαίας καὶ νὰ χαιρετήσῃ τὸ γεγονός διὰ τὴν Διοίκησιν τῆς Ἡπείρου βολέσκειται ἕνας ἐντιμὸς ἐπιστήμων καὶ ἀντάρτης τῆς Ἑλληνικῆς Ἀντιστάσεως, ὁ δὲ Κρήτης Βουλευτὴς κ. Ἐμμ. Παπαδογιάννης, μὲ συμπαραστᾷ τὸν τὸν Ἡπειρωτὴ ἐπιστήμονα κ. Χρ. Τζουμάραν καὶ Νομάρχην τὸν ἐπίσης Ἡπειρωτὴν παλαιὸν στρατιωτικὸν μὲ ἀξίωμα χαρὰ κτῆρα ἀνώτερον αἰσθημάτων καὶ ἀντίληψιν τῶν ἀνταγκῶν μας κ. Δημ. Λαμπράκη. Στὸ ἄλλο φύλλο θ' ἀσφαλτοῦμε λαπομερῶς.

αἱματοβαμμένης Βορείου Ἡπείρου. Σύντομα ὁ γέρος καὶ οἱ ἄλλοι θποῦ κ' ἀνθάναθὰ ἀκούσουν τὸ χαρμόσυνο ἀγγελμα «**Η ΠΑΤΡΙΣ ΑΝΕΣΤΗ**» Κάπου στὴ Σκλάβια Βόρειο Ἡπειρο

Ἀπρίλιος 1946
ΜΙΑΤΟΣ ΒΑΡΛΑΡΗΣ

ΤΥΠΩΝΕΤΑΙ: Στὰ Καλλιτεχνικὰ Τυπογραφεία «ΕΡΜΗΣ» Ἐνδομίου Ἑλλάδας.
Δαγκλὴ 10

Η Α^Η ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΤΗΣ ΕΘ-ΝΕ ΗΠΕΙΡΟΥ-ΚΕΡΚΥΡΑΣ-ΛΕΥΚΑΔΑΣ

“Υστερα από τόση κριτική γόνιμη; δόξασης της ‘Εθνικής ‘Ηπειρωτικής Νεολαίας (ΕΘ-ΝΕ) οι πρώτοι καρποί που φαίνονται τώρα δίνουν μια διαβεβαίωση πως οι νέοι που μέλουν πιστοί στα ιδανικά της Πατρίδας και της φυλής, είναι αποφασισμένοι να μην εγκαταλείψουν τον τιμίο και ιερό αγώνα τους για την ήθικη εξουσία της ‘Ελληνικής Πατρίδας και την κοινωνική της ανύψωση, παράλληλα με την απόφαση να μην εγκαταλείψουν τον αγώνα, είτε ξένο είτε ντόπιο, που να επιβυλεύεται την τιμή και την ύπαρξή της.

Ο πρώτος ωρικός καμπος της εργασίας αυτής είναι η πρώτη περιφερειακή συνέλευση της ΕΘ-ΝΕ τις 9-12 Ιουλίου του 1946 στα Γιάννενα.

Σ’ αυτή έλαβαν μέρος αντιπρόσωποι της ΕΘ-ΝΕ όλης της ‘Ηπείρου (Πρεβέζης, ‘Αρτης, Πρωγινίου, Ιωαννίνων) και των Νησιών (Κερκύρας και Λευκάδας).

Η έναρξη της Συνελεύσεως ήταν τέτοια που δεν μπορούσε παρά να φέρη δάκρυα στα μάτια και να σπρίξη από συγκίνηση την ψυχή καθενός που θα βρισκόταν με μια ένθε στην ώρα εκείνη.

Είναι δυσκολώτατο να χρωματισθώ με λέξεις η επιβλητικότητα και το μεγαλείο της: σκηνής που δοθια τα νέα βλαστάκια της ‘Ελλάδας με πιστοί θεματοφύλακες των περασμένων της φυλής αξιών συνεχιστές της χρυσής ιστορίας της, ή βάσιμη η έλπίδα για μια αύρια ή εγγυημένη πατρίδα, έφαλλαν τον ‘Εθνικό μας ‘Υμνο» και τον ‘Υμνο της ΕΘ-ΝΕ.

Βλέποντας την άκαμπτη μαχητικότητα, τον ένθε ζήλο και τον έθελοντα που ολοκάθαρα καθρεφτίζονταν στα πρόσωπά τους θα μπορούσε κανείς με μεγάλη ευκολία να διαπιστώσει, δυο βασικά πράγματα:

1) “Οτι το ένο δηλητήριο άφηνε άνεταφο ένα διαλεχτό κομμάτι της ‘Ελληνικής Νεολαίας.

2) “Οτι μπορεί η Πατρίδα να πιστευθώ την αύριανή ζωή και

την ήθικο κοινωνική της άπκατάσταση στα χέρια τους; τα σιβαρά.

‘Αμέσως ύστερα από τους ‘Υμνους; ο Πρόεδρος της ΕΘ-ΝΕ ‘Αρτης με υπέροχη λόγια έχαιρέτησε την Συνέλευση.

“Υστερα απ’ αυτό έγινε η αντικατάσταση του Προσωρινού Προεδρείου με την εκλογή του νέου

‘Εξελέγησαν πρόεδρος ο ‘Αρχηγός της ‘Αντιπροσωπείας ΕΘ-ΝΕ Ιωαννίνων, Ιας) ο τιπρόεδρος ο ‘Αρχηγός ‘Αντιπροσωπείας της ΕΘ-ΝΕ ‘Αρτης, 2ας) αντιπρόεδρος μέλος της ΕΘ-ΝΕ Πρεβέζης και γραμματέας στέλεχος της ΕΘ-ΝΕ Κερκύρας.

Το νέο Προεδρείο έλασε το λόγο σέ ένα μέλος της ΕΘ-ΝΕ Ιωαννίνων που σέ μια πατριωτική δόμιλλα του ανέπτυξε τους σκοπούς και τις επιδιώξεις της ‘Οργανώσεως και έχαιρέτησε εκ μέρους της ‘Εθνικής Νεολαίας; Ιωαννίνων τους αντιπροσώπους των άλλων Νομών της ‘Ηπείρου και των Νησιών Κερκύρας και Λευκάδας και τους προσκεκλημένους των κομμάτων και ‘Οργανώσεων.

Μετά την ομιλία άρχισε η συνέλευση τις εργασίες της με πρώτο θέμα την Έγκρισή του νέου Καταστατικού της ‘Οργανώσεως.

“Υστερα από συζήτηση διεξοδική πάνω σιό καταστατικό, συζήτηση που θα την ζήλευαν και μεγάλοι, γιατί άφηνε να φανώ καθαρά η βαθειά συνείδηση της ιερότητας του αγώνα και η απόλυτη επίγνωση από τα μέλη της ΕΘ-ΝΕ των ήθικοκοινωνικών σκοπών της; το νέο Καταστατικό με τς μεταβολές που γίνηκαν σιό σχέδιο έγκρίθηκε από όλη τη Συνέλευση και ο πογράφηκε από όλους τους αντιπροσώπους.

‘Ερχόταν έπειτα το δεύτερο θέμα του ‘Εσωτερικού κανονισμού.

Με συζήτηση κι’ αυτό και απόλυτη όμοφωνία των μελών τελείωσε με την Έγκρισή του.

Το τρίτο θέμα ήταν το ‘Πρόγραμμα της Δράσεως της ΕΘ-ΝΕ.

Τεματίστηκε κι’ αυτό με όμογνωση των μελών.

“Όλα γενικά σιό θέματα είχαν αίσιο τέλος γιατί όλοι εκείνοι που ήταν παρόντες σιή Συνέλευση έβγαν είχαν φλογισιό πόθο. Να απλλάξουν την Πατρίδα από το μίσος της άχθρους και να έργαστούν με όλη τους τη δύναμη για την πρόοδο και την άποκατάσταση της; κοινωνίας της με βάσεις τον πολιτισμό και τις άρχες της ‘Εθικής που μόνο μ’ αυτά πιστεύουν πως θα μόρση η ‘Ελληνική Πατρίδα να ανβή σιό ύψος που τα άθάνατο ‘Ελληνικό Πνεύμα, η ‘Ιστορία κι’ ο άρχαίος της πολιτισμός μαζί με ο αίμα που χύθηκε και τα κόκκαλα των προγόνων μας σπάρθηκαν για το μεγαλείο της; της έχουν όριση για να μη έκλινη από το δρόμο που της έταξε ο Θεός της με το Χριστό την άγια πίστη.

“Ετσι ύστερα από 2 ημερών εργασίες όπως με τον ‘Εθνικό μας ‘Υμνο, άρχισε, έτσι και έκλεισε η πρώτη Περιφερειακή Συνέλευση της ΕΘ-ΝΕ της ‘Ηπείρου και των γειτονικών νησιών, άρου χάριζε τον καινούριο της δρόμο που θα φέρη τη μαρτυρική μας πατρίδα από την άγρια θάλασσα που σπαραχτικά την δένει η τρικυμία, σ’ ένα ήσυχο αληγεμένο λιμάνι για ν’ άγε νίση από κει με βεβαιότητα το μέλλον της που τα παιδιά της της έπρόσχονται, ένα μέλλον ευτυχισμένο, άντάξιο της ιστορίας της και της ώρας άποσιελής της; πάντα πρώτη όπως ήταν να φωτίση άδελφ με το φως του πολιτισμού της το δρόμο της ζωής των ‘Εθνών του Κόσμου...

Γ. ΣΙΩΜΑΛΑΣ

ΑΝΤΙΛΑΛ'ΙΚΟ ΟΡΓΙΟ

Βρισκόμαστε πριν 9 χρόνια στο 'Υφαντήριο Α. στην 'Αθήνα. Μιά ομάδα από 9 φοιτητές δουλεύουμε στο έργοστάσιο ύφαντες κερδίζοντας λιγοστό ψωμί και τὰ έξοδα τῶν σπουδῶν μας.

Πρέπει νὰ προστεθῇ ὅτι τότε ὁ ὑποφαινόμενος ἡτανκουκουὲς χωρὶς κι' ὁ ἴδιος—ὅπως τὰ 9)10 τῶν κουκουέδων νὰ ξέρη γιατί. Εἶχε ἀποφασισθῇ ἡ μεταφορά τοῦ τμήματός μας κι' ἔτσι τὰργαλιά τῆς σειράς μας λύθηκαν γιὰ νὰ ἐγκατασταθοῦν στὸ νέο διαμέρισμα. Ἐν τῷ μεταξύ ἐμεῖς οἱ 9 δουλεύαμε σὲ μιὰ ἀποθήκη μὲ μασσοῦρια τὰ ὁποῖα διαλέγαμε.

Ἦταν δουλειὰ εὐκολὴ κι' ἀλαφριά. Ὁρθοὶ γύρω ἀπὸ ἓνα μεγάλο τραπέζι διαλέγαμε τὰ μασσοῦρια καὶ τὰ ρίχναμε στὶς κόφες ποῦταν γύρω μας.

Ἐννῆα λόγιοι μαζί δὲν εἶναι μικρὴ δουλειὰ κι' ἀναμεσά τους ἐγὼ κι' ἓνας ἀκόμη κουκουέδες καὶ λόγιοι.

Στὴν ἀπόμειρη ἀποθήκη αὐτὴ λῦθηκαν πολλὰ σοβαρὰ ζητήματα. Ἡ «ἀκαδημαϊκὴ» ἀπόδοσις ἦταν γόνιμη ὅσο πένιχρή σ' ἀπόδοσις ἦταν ἡ διαλογὴ τῶν μασσοῦριων.

Ἦλθε μὲ τὴ σειρά του καὶ τὸ γλωσσικὸ ζήτημα.

Ἀναπτύχθηκαν γνώμες ἀναφέρθηκαν δεκάδες ὀνόματα γλωσσολόγων καὶ διανοουμένων. Τὸ θέμα σταμάτησε μεταξὺ τῆς δημοτικῆς τῶν δύο κουκουέδων. Οἱ δύο ἀπὸ τοὺς ἐννῆα τήχτηκαν μὲ τὴν «γλῶσσα τῶν γραμμάτων» τὴν καθαρεύουσα.

Ἐμεῖς ισχυριζόμαστε ὅτι ὅλες οἱ γλῶσσες τοῦ κόσμου πρέπει νὰ ἀπλοποιηθοῦν καὶ νὰ γίνῃ διεθνὴς προσπάθεια νὰ ἔχουν κοινὲς λέξεις γιὰ μερικές ἐννοίες.

Ἀκόμη ὅτι στὴ δημοτικὴ πρέπει νὰ διγεται «φόρμα» ἀπ' τοὺς πρωτοπόρους τῆς δημοτικιστῆς γλῶσσας, καὶ ἄλλα πολλά.

Ἐντὺν ἀπὸ μερικές διακοπὲς

ποὺ γίνηκαν ἀπ' τὸ πέρασμα τοῦ ἐπιστάτη καὶ τ' ἀφεντικοῦ, καταλήξαμε νὰ ἐξετασθῇ τὸ πρᾶγμα ἀπὸ ἐπιτροπὴ «Ὅργα νωμένα».

Ἐκλέχθηκε τριμελὴς ἐπιτροπὴ πρόεδρο κάποιον τῆς νομικῆς καὶ πτυχιόχο τῆς Θ.Σ. Χάλκης ποὺ ὅπως ἔμαθα ἀργότερα γίνηκε ἀκόλουθος ἀρχιδιάκονος τοῦ Ἰωακείμ Δόθηκε λόγος σ' ὁλοὺς τοὺς ἀντίδικους ποὺ ὁ ἔνας συμπλήρωνε τὸν ἄλλον. Ὁ σύντροφός μου ὕστερα ἀπὸ σύντομὴ δική μου εἰσήγηση πήρε τὸ λόγο κι' ἀρχίζοντας ἀπὸ τοὺς τρεῖς ἱεράρχες κατέληξε στὸν Ἄννινο, τὸ Βάρναλη, τὸν Ψυχὰρη καὶ τὸν Κορδάτο. Στὴν ἀρχὴ τᾶλεγε καλὰ καὶ δεμένα ὕστερα ἄρχισε νὰ μακρηγορῇ (ἦταν τῆς φιλολογίας) ὥσπου σφύριξε ἡ μπουρὸ τοῦ ἐργοστασίου μεσημέρι. Πήγαμε γιὰ φαγητό. Καὶ στὴ 1 γυρίσαμε στὴ «δουλειὰ» μας. Ὁ Γιάννης (ἔτσι τὸν ἔλεγαν) πήρε τὸ λόγο ἀπ' τὸν πρόεδρο κι' ἀρχισε πάλι τὸ φιλιππικὸ τοῦ ἐνάντια στὴ γλῶσσα τοῦ «Ἀγαθάγγελου» καὶ τοῦ γέρω-παρατατικοῦ. Σὲ μιὰ στιγμὴ παρασυρμένος ἀπὸ τὸν οἶστρο του εἶπε: «Ἄφροὶ ποὺ παίρνουνε θέση ὀχτροῦ καὶ διώχτη τῆς ἐξέλιξης τῆς γλῶσσας τοῦ λαοῦ, εἶναι κατώτερα ὄντα καὶ σὰν τέτοιοι πρέπει νὰ κρεμίζονται ἀπὸ τὴ γλῶσσα γιὰ μὴ λόγῃμα... Ἐγὼ τὸν καμάρωνα περίφανος. Ὁ Θεολόγος Παναγιώτης παρέξηγώντας ἓνα ἀγριόπαισμα τοῦ Γιάννη γιὰ τιμωρία του πήρε μιὰ κόφα μασσοῦρια καὶ τὸν «έλουσε». Αὐτὸ ἀποτέλεσε προηγούμενο καὶ ἡ ἐπιτροπὴ ἀποφάνθηκε καθιερώνοντας τὸ λούσιμα «σὰ μέσο κύρωσης ἐνάντια στὸ γλωσσικὸ οἶστρο».

Ὁ Γιάννης μὲ τὴν ἄδεια τῆς Ἐπιτροπῆς, συνέχισε τὸ βουβαρδισμό τοῦ ἐνάντια στὸ σκοτεινὸ σκοπεῖο τοῦ λογιωτατισμοῦ πρὸς τὴν ὀργάνωσιν σκοτεινῆς ἀντιδραστικῆς μαφίας τοῦ «ὡς τόσο»

οἱ σκοποὶ τῆς δειχτήκαν ξεκάθαρα ὕστερ' ἀπ' τὸ μακελιὸ τοῦ Ἰσπανικοῦ λαοῦ ἀπ' τὰ ὄργανα τῆς διεθνούς πλουτοκρατίας, ἀπ' τὴν ἀνοδο τοῦ Χίτλερ στὸ σβέρκο τοῦ Γερμανικοῦ λαοῦ, ἀπὸ τὴ διγτατορία τοῦ Μεταξᾶ καὶ κῆς καμαρίλλας τοῦ Γλύξμπουργκ καὶ δὲν συμαζεύεται. Ὁ καυμένος ὁ πρόεδρος «ἐπανελημμένα» τοῦ ὑπενθύμισε ὅτι βγαίνει ἐξω ἀπ' τὸ θέμα ἄλλὰ κι' ἀπ' τὰ ὄρια τῆς Ἑλλάδας, μὲ κίνητρο νὰ προκαλέσῃ «ομάδικὰ δυσἀρέσκεια καὶ μαζικὰ διαμαρτυρία»... Που; ἀκούσῃ ὁμως ὁ Γιάννης. Συνέχιζε τὴν ἀπεραντολογία του ἔτσι του σὲ μιὰ στιγμὴ... ὁ Παναγιώτης ἔκανε πρόταση νὰ μεταβληθῇ ἡ Ἐπιτροπὴ σὲ δικαστήριον νὰ δικάσῃ τὸ Γιάννη γιὰ παράβασις τοῦ «στοιχειώδικοῦ» λογικοῦ νὰ μου τὸ σεβασμοῦ τῆς ἀνοχῆς τῶν ἄλλων. «Ὁμόφωνα» ἐπικροτήθηκε ἡ πρόταση καὶ παρήχθη ἀπόφασις νὰ «δικασθῇ» ὁ Γιάννης μὲ δικαιοκρατικὴ ἀπολογία ποὺ νὰ μὴ διαρκέσῃ περισσὸν τερὸ ἀπὸ ἓνα τέταρτον.

Γίνηκε ἡ «εἰρήνη» κι' ὕστερ' ἀπ' τὴν ἀπολογία του ἔνα νῆμα τοῦ Προέδρου «ἔλαβε χώραν» «λούσιμα» ἀπὸ ὀκτὼ κόφες μασσοῦρια. Τὸ δυστύχημα εἶναι διὰ τὸ «λούσιμα» ἔλαβα μέρος κι' ἐγὼ, ἀκολουθώντας τὸ «λαϊκὸ ρεθμα». Ὑστερ' ἀπ' τὸ λούσιμα ἀκολούθησε σειρά ἀπὸ φάπες... καὶ σφύριγμα μπουρῶν τοῦ ἐργοστασίου γιὰ νὰ σχολιάσουμε. Ἦταν 5 ἡ ὥρα. Τὴν ἄλλῃ μέρ' ὁ Γιάννης παίρνοντας τὸν λόγο ἀπ' τὸν «Πρόεδρο» διατύπωσε τὴν «ἀγαναχτισή του» γιὰ τὴν «προδοσία» μου καὶ γιὰ τὴν καθιέρωσιν ἀντιλαϊκῶν μέσων κύρωσης ἐνάντια στὴ ἐξέλιξιν τοῦ λαοῦ πάνω στὸ ζωτικὸ ζήτημα τῆς ζωνταίνης γλῶσσας.

ΣΑΡΚΟΣ